

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas rindiņa *Kristus ir augšāmcēlies! Vismīļie draugi!* Cilvēces vēstures rats vienmēr ir kustībā un periodiski liek atgriezties sen aizmirstiem vēsturiskiem notikumiem virs zemes, dāvājot tiem jaunus veidus un attīstības gaitas norises, lai cilvēcei atgādinātu mūžsenās patiesības, kuras tā ar laiku aizmirst, izkropļo un atmet. No katra cilvēka individuālās un visas cilvēces kopīgās atbildes būs atkarīga arī Radītāja atbilde uz šo notikumu gala iznākumiem. Taču visos laikos Dievs nekad neatstāj savus uzticīgos bērnus un ir ar viņiem visos grūtajos brīžos. Pateicamies visiem draudzes locekļiem, kuri turpina lūgties ar mums dievnāmā un arī virtuāli mājās, uzturot draudzi.

Šajos visai pasaulei smagajos laikos Kristus uzvaras pār Nāvi un grēku spēks lai dod mums visiem drosmi un spēkus uzvarēt grēkus mūsu pašu dvēselēs, lai mēs garīgi augšāmcētos un izturētu visos dzīves pārbaudījumos. Piedāvājam dažu mūsu draudzes aktuālo un virtuālo locekļu pārdomas un pieredzi pandēmijas laikā. Turēsimies kopā!!!

Nu jau rit nez kurā nedēļa, kas vēsturē būs zināma kā Pandēmijas Covid-19 periods. Ziņās par citu neko nerunā – vismaz tajās, kuras man nejausi uzslēdzas, meklējot kādu labu kino klusam vakaram mājās. Jau ir sajucis, cik ilgi mēs dzīvojam šajā saucamajā “lockdown” te, Īrijā. Nedēļas paiet tik dīvaini nepierastā ritumā, ka dažkārt, šķiet, tie jau ir gadi.

Mūsu nelielā, divu cilvēku ģimene šos ierobežojumus ļoti apzinīgi ievēro. Un, godīgi sakot, dzīvojot pilsētas centrā, daudz izvēles nav. Ir visai mazs kārdinājums, patiesībā - tāda patiešām nav, iet ārā! Katrs gājiens uz pārtikas veikalu un pēc citām nepieciešamajām lietām liek justies kā apokalipses filmā. Cilvēki maskās, ar cimdziem rokās, daži ar šallēm uz sejas, daži nodurtu skatienu, kaut kur steidzas. Rindas pie veikaliem atgādina manu bērnību Padomju Savienībā, tikai cilvēki toreiz, iespējams, pat nenojauta, ka pasaulē ir tāda lieta, kā sociālā distancēšanās.

Mūsu patvērums, pils un kaut kādā ziņā arī tornis, ir mazs divistabu dzīvoklis pašā Droghedas pilsētas centrā. Mūsu vienīgā saskarsme ar dzīvo dabu – vietējā lielveikalā pirktie ziedi vāzē un mūsu ģimenes mīļi – divi trušu bērni. Kā arī zils debesu trīsstūris virs pretējās mājas jumta.

Lai arī ir sajūta, ka dzīve ir apstājusies, tā tik un tā rit uz priekšu. Ģimenes students, kurš marta sākumā atbrauca uz nedēļas nogali, tā arī nav braucis uz institūtu atpakaļ. Mācības notiek attālināti, kas liek svīst ne tikai studentam, bet arī mammas nerviem, un, protams, interneta pieslēgumam. Viss šobrīd notiek te – mājās. Mana sirdslieta – personālais uztura konsultants – ir pārgājusi pilnībā uz attālinātajām tikšanās, mācībām un arī svinībām.

Arī mans iksvētdienas gājiens uz baznīcu ir iespējams tikai neklātienē – pieslēdzoties Misei online. Šobrīd jau sāku pamazām pierast pie jaunā baznīcas formāta, bet

pirmās reizes bija dīvainas – kas man jādara? Es skatos vai piedalos? Bet ir arī priekšrocības šim jaunajam formātam – esmu bijusi attālināti baznīcās, kur nez vai kādreiz fiziski būtu izdevies nokļūt. Klausījos pāvesta uzrunu, arī Lieldienu Misi Rīgas Visvētākās Trīsvienības baznīcā, manā vietējā baznīcā šeit, Droghedā, un arī pie jums - Lielvārdes draudzē. Lai arī esam tālu viens no otra, tomēr šī iespēja būt klāt dievkalpojumā ar interneta pieslēgumu dod tādu kopības sajūtu. Sajūtu, ka es neesmu viens pats baznīcēns - ir vēl ļoti daudz tādu pašu. Tas patiešām ir kā neredzams tīkls, kas mūs visus vieno, neatkarīgi no tā, kurā pasaules malā mēs esam.

Ir izveidojies kaut kāds ritms mūsu ikdienā, arī šajā nesaprotamajā un neziņas pilnajā laikā! Ir plāni, par kuriem nevienam nav skaidrs – kā un kad tos varēs īstenot. Dēla sapnis šovasar bija nokārtot autovadītāja tiesības. Šobrīd – patiešām tikai sapnis. Jo apstākļos, kad pat pie friziera aiziet nav iespējams, jo viss ir slēgts, tiesību likšana ir kaut kas tāls un neaizsniedzams. Ir arī praktiskas lietas, kas šobrīd šķiet vienkārši neizdarāmas – kā atvest personīgās mantas no 400 km tālā institūta kopmītnēm, kur jau turpat 2 mēnešus nav dzīvots, bet īre par to ir jāmaksā..., daudz jautājumu – maz atbilžu. Vienīgais mierinājums, ko es, mamma, varu atrast – ja ir šāda situācija, tad būs arī risinājums; ar Dieva palīdzību tas atradīsies. Un ziniet, mēs patiešām nevaram sūdzēties. Jo esam veseli un esam kopā. Jā, rītdiena ir nezināma, tāpēc dzīvojam šajā mirklī, šeit un tagad: dzīvojam tā, kā ir. Un pieņemam to visu ar pateicību – gan viens otru, gan mazo dzīvokli pilsētas centrā, gan rindu pie veikala – tāpat kaut ko tur var nopirkt, gan to zilo debesu trīsstūri virs kaimiņmājas jumta. Jo varētu būt sliktāk. Jo varētu tā visa arī nebūt.

Liene Telica, Drogheda, Īrija

Laiks plūst caur tevi

Tās nav asaras -
Taisnības putekļi acis grauž.
Tās nav skumjas -
Dzīve lepnumu gabalos lauž.

Atbildi nezin neviens,
Arī tu - nocietinājusies
Augstprātības pilī,
Paštaisinībā ierakusies.

Ūdens ir tīrs,
Tas aizskalo visu,
Vien akmeni atstāj,
Pret kuru pirmoreiz klupi.

Līdz asinīm sasities –
Tikai lepnums
Roku palīdzīgu
Steidza sniegt.

Skaties spogulī, jautā –
Lepnība, mana karaliene,
Daiļava augstā,
Cik ciešanu panest jaudā?

Ne klausies vārdos,
Lai laiks plūst caur tevi,
Izkūsti vienmuļos tikškos
Bezgalības straumē.

Nebij' tā klints,
Ceļmalas nieciņš,
Sveša kāja,
Aiz kuras tavējā aizķērās.

Rita Bobkova

Ne mans, bet Tavs prāts lai notiek!

*Kungs ir mana gaisma un mans glābējs,
no kā man bīties?*

*Kungs ir manas dzīvības sargs,
par ko man bailoties? (Ps 27)*

Kad Dievs radīja pasauli, Viņš to piepildīja ar dažādām būtnēm virs zemes, debesīs un ūdenī. Kā augstāko radības kroni radīja cilvēku un nosauca mūs par saviem bērniem.

Arī mums Dievs deva iespēju dzīvot uz šīs skaistās zemes, to kopt, radīt bērnus un slavēt Dievu; pateikties par visu to, ko mūsu labā ir darījis. Arī mēs rūpējamies par saviem bērniem un gribam, lai viņi augtu par gudriem un paklausīgiem. Bet ne vienmēr tā sanāk. Kad bērni nepaklausā un dara to, kas nav labs, mēs viņus sodām ar dažādiem aizliegumiem.

Šajā laikā, kad pasauli ir pārņēmis Covid-19 vīruss, mēs vaimanājam, kāpēc Dievs to pieļauj. Vai mēs aizdomājamies par to, vai esam labi Dieva bērni, vai arī mēs nepelnām Dieva sodu par savu neticību uz Viņu, nepaklausību un Kunga likumu nepildīšanu? Vai neaizmirstam pateikties par dienīško maizīti, par nodzīvoto dienu, par veselību, par saviem tuvajiem cilvēkiem? Vai svinam svētdienu un citas Dieva godam noteiktās svinamās dienas?

Visas citas vajadzības mēs noliekam pirmajā vietā, bet Dieva godināšanai mums pietrūkst laika. Gan jau labais Dieviņš mums piedos un pagaidīs, kad mums labpatiks atcerēties par viņu... Bet varbūt labajam Dieviņam tas viss var arī apnikt, un, lai pārmācītu savus nepaklausīgos bērnus, var pacelt smago rīksti, lai mēs saņemtu pelnīto sodu.

Kad Jēzus, nāves baiļu pārņemts, lūdzās Ģešēmanes dārzā un lūdza savu Tēvu, lai šis sāpju biķeris paiet viņam garām, viņš lūdza: "Tēvs, ne mana, bet Tava griba lai notiek!"

Arī mēs lūgšim Debesu Tēvu: "Piedod mums, bet ne mūsu griba, bet lai Tava griba notiek, Tēvs!" Lūgšim, lai Svētais Gars stiprina visus, kuri cieš no šīs slimības, kuri ir zaudējuši tuvus un mīļus cilvēkus, lai miers ir viņu sirdīs un nezūd pašāvēība uz Dievu! Ticēsim un nebaidīsimies!

Antoņina Ratnieks

Kristus ir Augšāmcēlies!

Mīļā Lielvārdes draudze, vissirsnīgākie sveicieni Kristus Augšāmcēlšanās svētkos! Pirmkārt, vēlos no sirds pateikties par fantastiskajiem dziedājumiem jūsu brīnišķīgajās Misēs! Jūs patiesi sniedzat garīgo atbalstu mums - otrpus ekrāna. No Jums gūstam iedvesmu un stiprinām ticību.

Par šo krīzes-pārmaiņu-iespēju laiku runājot... Jā, protams, ir grūti, gan fiziski, gan garīgi, būt iespundētiem četrās sienās. Mūsu pagaidu mītnē šobrīd ir apvienotas piektās, astotās klases nodarbības, bērnu dārza grupiņa un mans darba kabinets ☺ Iet jautri...

Tomēr arī šajos apstākļos cenšamies saglabāt optimismu. Šobrīd esam zaudējuši iespēju apmeklēt dievnamu, taču ticam un ceram, ka tās ir tikai īslaicīgas neērtības, ar kurām palīdz samierināties tiešraides. Ļoti priecājamies, ka mūsu mīļo priesteri varam satikt katru dienu, klausīties pr. Andra lieliskajos, interesantajos un iedvesmojošajos sprediķos. Šķiet, mēs esam nevis attālinājušies no baznīcas, bet tieši otrādi, baznīca šobrīd mums ir tuvāk kā jebkad. Šobrīd, piemēram, mēs varam sekot līdzī vakara Misei, kuru darba dēļ nekad nevarējām apmeklēt. Arī mūsu pusaudži, kas brīžam izrāda savu protestu un noliedz visu, ko viņiem mēģina iestāstīt "senči," klausās un jau ir vakara Misi mājās pieņēmuši kā normu. ☺

Protams, mums trūkst baznīcas, trūkst grēksūdzes, trūkst Vissvētākā Sakramenta, tas sāp tik pat ļoti, kā apziņa, ka nekad nebija laika aizbraukt pie mātes, apciemot radus, jo bija taču jāstrādā..., un tagad mēs sēžam savos dzīvokļos, un mums nav ļauts tikt ar saviem tuvajiem...

Cilvēks ir tikai puteklis, kurš savā augstprātībā ir iedomājies, ka ir absolūts savas dzīves režisors. Notikumi tiek plānoti, tiek izvirzīti mērķi, prioritātes, viss sakārtots pa plauktiņiem, visam savs laiks un sava vieta... BET... Pienāk pēcpusdiena, kad valdošā varas elite paziņo par ārkārtas situāciju valstī. Un pēkšņi cilvēks tiek izsviests no savas komforta zonas. Nav pieejami psihologi, psihiatri, krīzes tālruņi ir pārslogoti..., draugi arī nesniedz morālo atbalstu, jo paši jūtas apjukuši, mainās sociālie statusi, jātaupa... Priekšā neziņa un bailes par nākotni... Un es domāju, kā justies cilvēkiem, kas it kā apzinās, ka Dievs pastāv, bet nav bijis laika iet uz baznīcu, jo baznīca jau pagaidīs, esmu vēl jauns, visa dzīve priekšā. Iešu, kad būšu pensijas vecumā, jo tagad jāveido karjera un vēl miljons svarīgāku darbu, kas ir traucējuši iepazīt Dievu. Un ko tagad?

Mums ir tik ļoti paveicies! Mēs pazīstam Dievu, mums ir ticība, mēs mākam lūgties, mēs viegli atrodam sev nepieciešamo garīgo atbalstu. Baznīca ir mūsu māte, draugs, psihoterapeits un balsts. Mums ir mūsu priesteri, kas nenogurstoši turpina savu brīnišķīgo kalpojumu! Mums ir pr. Andris, kurš, mūsaprāt, ir savā ziņā unikāls ar savu fantastisko degsmi, savu enerģiju un bezgalīgo mīlestību pret Dievu.

Mīļie, mums tiešām ir paveicies, un es zinu, ka no šīs krīzes mēs iziesim vēl saliedētāki, mūsu ticība kļūs vēl stiprāka, un neaprauktāms būs prieks atkal spert soli dievnāmā. Ar pateicību un mīļiem sveicieniem:

☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺ Rita un Jānis Ķepuri

Manas pārdomas

Ir pagājis nepilns gads, kopš man sākās jauns dzīves posms - pievērsšanās garīgajai pasaulei. Mainījies domāšana, bija iestājies zināms miers, mazināta trauksme. Dotā situācija ar Covid-19 ir zināmā mērā ieviesusi korekcijas gan ikdienas

režimam, gan garīgajām aktivitātēm. Vai mēs varam pieņemt šo situāciju? Kā pārdzīvot šo nezināmi ilgo laiku, kad jāievēro valsts noteiktie drošības pasākumi saistībā ar šo vīrusa straujo izplatību un neprognozējamo slimības norisi? Protams, tās ir bailes. Bailes no nezināmā, bailes par tuviniekiem, bailes saslimt, bailes neiekrist depresijā. Tas ir loģiski! Arī es neesmu izņēmums. Tikai ar lūgšanām un caur lūgšanām spēsīm pārvarēt bailes un iegūsim palāvību uz Dievu. Šodien mums ir dota alternatīva - attālināti ņemt dalību dievkalpojumos un sv. Misēs. Tas ir labi, tomēr ne pilnvērtīgi. Dažreiz mēdzu aizbraukt uz dievnamu privāti palūgties - kas ir nesalīdzināmi.

Lūdzos par ātrāku atgriešanos dievnamā, kur varētu kā iepriekš bez ierobežojumiem apmeklēt dievkalpojumus. Esmu apmierināta, ka baznīcā tiek ievērota distancēšanās un profilaktiskie pasākumi. Milzīgs "Paldies" pr. Andrim Solimam par enerģiju un degsmi, ar kādu viņš vada dievkalpojumus! Jauki redzēt smaidīgo ministrantu un draudzes ļaudis. Kora dziedātājiem - izturību! Lai visiem mums kopā izdodas nesatikt šo vīrusu!

Labu veselību vēlot, ar ticību un cerību uz Dieva svētību un žēlsirdību visiem:

Irēna Striebele

Augšāmcēlies ir Kristus, Viņš — mana cerība!

Esam nosvinējuši Lieldienas – Kristus Augšāmcēlšanās svētkus; pēc tiem sekoja Kunga Žēlsirdības svētdiena un svētā Jura svētki. Tikai pavisam neliela daļa draudzes varēja piedalīties dievkalpojumos baznīcā. Lielākā daļa ticīgo šajā pandēmijas laikā Svēto Misi izdzīvo paši savās mājās, piedaloties tajā virtuāli: pie televizoriem, klausās radio, internetā patreiz ir tik plašs „piedāvājums” kā nekad: daudzas draudzes ir atradušas iespēju iepriecināt ticīgo tautu ar Mises tiešraidēm. Visvairāk es priecājos par iespēju redzēt Mises tiešraides no Lielvārdes. Šajā laikā tas patiešām ir liels iepriecinājums, it sevišķi Svētās Mises dziedājumi: mani visvairāk sajūsmina Lieldienu Sekvences izpildījums, milzīgs paldies mazajam korītim! Un vēlreiz paldies priesterim Andrim par šo nenogurstošo muzicēšanas garu! Ir tik svētīgi klausīties un izdziedāt (precīzāk būtu teikts: izrūkt) līdz Sv. Misi, sēžot savās mājās pie sava datora, un ja vēl ir iespējams kadrā ieraudzīt pazīstamās draudzes locekļu sejas!!! Tieši šajā laikā es sāku apskaust tos cilvēkus, kuri dzīvo ļoti tuvu baznīcai... piedodiet! Lielvārdes draudzi esmu pieņēmusi kā savējo, kaut gan tā fiziski ir tālu no manis: būs kādi 55km! Līdz 20 gadu vecumam esmu dzīvojuši Lielvārdē. Ar priesteri Andri satikāties tālajā Īrijā, kur mēs ar vīru Aivaru strādājām daudzus gadus. Un tur arī notika mana satikšanās ar Jēzu - atgriešanās ticībā: tas notika ar priesteri Andra atbalstu. Slava Dievam! Atgriežoties Latvijā, Dievs bija sagatavojis man skaistu pārsteigumu: pr. Solims jau bija sācis kalpot Lielvārdes draudzē, un es centos

apciemot Lielvārde arvien biežāk. Kad nokārtoju autovadītāja tiesības (57 g.v), tad sākām apmeklēt dievkalpojumus pēc iespējas biežāk. Man daudzi ir teikuši, ka nav tak prāta darbs tērēt laiku un degvielu, braucot tik tālu gandrīz vai katru svētdienu (un bieži arī darbdienās, ja “iekrīt” kādi svētki), bet to es pieņemu vienkārši – man vajag... Apmeklējam arī tuvējo Aizkraukles baznīcu, kad laika apstākļi uz ceļa nav labvēlīgi un tālais ceļš šķiet šķērslis noguruma vai slimības dēļ.

Šajā laikā bieži dzirdam: esiet atbildīgi – palieciet mājās! Man to izpildīt nelikās īpaši grūti, jo man patīk rosīties pa māju, darboties dārzā, arī visi mani pārējie hobiji ir viegli paveicami mājas apstākļos. Taču visgrūtāk ir pārdzīvot to apstākli, ka nevaru doties uz baznīcu, es gribu pie Jēzus! Kad sajutos pietiekami stipra pēc operācijas, ņēmu velosipēdu un devos pie krucifiksa, kas atrodas lielceļa malā, sēdēju uz sola un lūdzos Rožukroni.

Daļa no manas ģimenes locekļiem dzīvo Īrijā; tas ir ļoti tālu, bet bija ātri sasniedzams apmēram pēc 3 stundu lidojuma. Ļoti gribēju apciemot savas meitas un mazbērņus šajā pavasarī, bet nu nav zināms, kad notiks šī satikšanās. Toties tagad sazvānāmies daudz biežāk, rakstam īsziņas par it kā nenozīmīgām ikdienas lietām: ko esam darījuši, ko ēduši pusdienās, vai esam labi gulējuši naktī un iztirzājuši laika apstākļus. Mani šie nenozīmīgie sīkumi tiešām stiprina. Mēs daudz lūdzamies viens par otru, visbiežāk SOS signālus sūtu tieši es. Varētu pat teikt, ka attālums un šī sarežģītā situācija mūs vieno ciešāk. Šeit gribētu pievienot manas meitas Ilzes pārdomas.

“Kā Koronavīruss ietekmē manu ģimeni? Mans bērns uztraucās, ka nokavēs pusi no 5. klases... Mācīties no mājām nav tas pats, kas iet uz skolu – pietrūkst rutīnas, draugu un klasesbiedru, un mamma nav tik laba skolotāja! Māc bažas, ka pati vai tuvinieki var saslimt ar šo vīrusu. Mums pietrūkst pastaigas brīvā dabā. Lai arī ir savs mazs dārziņš un drīkst iziet pastaigāt, taču tālāk par 2 km ceļot nedrīkst, un visapkārt ir dzīvojamo māju rajoni. Tas tomēr nav salīdzināms ar pastaigu pa mežu, pļavu, pat parku. Jā, ir ļoti garlaicīgi, jo jāsēž mājās, bet vismaz esam veseli un drošībā.”

Laiks dziedē. Mēs būsīm iemācījušies mazgāt rokas, iemācījušies rokas arī bieži dezinficēt. Vai mēs būsīm iemācījušies dezinficēt savas dvēseles un novērtēt to, kas mums uz laiku (cerams) ir liegts...? Daži tagad saka, ka nu jau Sv. Mise ir pieejama internetā vai TV, ko tad vēl uz baznīcu iet. Man gribētos teikt, ka šo laiku izdzīvot ir vieglāk tieši ticīgajiem cilvēkiem, un ka ticība Dievam ir tā vislielākā bagātība, jo mums ir dots vairāk nekā citiem. Varbūt es kļūdos...

Gribu novēlēt jums visiem nepagurt ticībā, veselību jums un jūsu ģimenes locekļiem, un uz satikšanos Lielvārdes baznīcā!

Lilita Ieleja

Maija mēneša dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē

Svētdienās:

- 10:00** – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un adorācija;
10:20 – Rožukroņa lūgšanas;
11:00 – Sv. Mise un Maija mēneša dievkalpojums.

Darbdienās:

Pirmdienās: sv. Mise pl. **9:00** un Maija mēneša dievkalpojums.

Uzmanību! Ar 1.05. pārejam uz vasaras laiku!

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un sestdienās:

sv. Mise pl. **19:00** un Maija mēneša dievkalpojums, kurā aicinām piedalīties un to praktizēt arī mājās.

1.05. — Sv. Jāzepa, strādnieku Aizbildņa, svētkos un mēneša pirmajā piektdienā pirms sv. Mises pl. **18:00** būs Jēzus Sirds dievkalpojums. Pēc sv. Mises pl. **19:00** sekos Maija mēneša dievkalpojums.

3.05. — Maija mēneša dievkalpojums būs pirms sv. Mises pl. **10:40**. Pēc Mises sekos Jēzus Sirds dievkalpojums.

7.05. — mēneša pirmajā ceturtdienā pirms sv. Mises pl. **18:00** būs Svētā Stunda. Pēc Mises pl. **19:00** sekos Maija mēneša dievkalpojums.

13.05. — Dievmātes parādīšanās Fatimā piemiņas diena: sv. Mise pl. **19:00** un Maija mēneša dievkalpojums.

21.05. — Kunga Debeskāpšanas svētkos:

Pirms sv. Mises pl. **18:30** būs Maija mēneša dievkalpojums. pl. **19:00** — svinīgā svētku Mise ar Debeskāpšanas procesiju.

24.05. — Sv. Ritas no Kašas svētkos: atlaidu diena Lielvārdē

Pirms sv. Mises pl. **10:40** būs Maija mēneša dievkalpojums.

11:00 — svinīgā svētku Mise ar Euharistisko procesiju (ja būs iespējams!) un pateicības himnu “*Te Deum.*”

Sv. Mise ar aizlūgumiem par visām mūsu problēmām.

31.05. — Vasarsvētkos jeb Svētā Gara nosūtīšanas svētkos:

svinīgā svētku Mise pl. **11:00** un Maija mēneša dievkalpojums.

Noslēdzas Lieldienu laiks!

~~~~~
Lūdzam veikt svētdienu ziedojumus arī caur pārskaitījumu draudzes kontā!

*Dieva žēlsirdībai lūgšanās
novēlēsīm mūsu avīzītes dzejoļu
un rakstiņu autorei Valērijas
Kalves dvēselīti, kuru Radītājs
pirms gada aizsauca debesu valstībā
16.05.2019. Mūžīgo mieru dāvā viņai, Kungs!*

*„Silta, jauka istabiņa,
Bērza malkas kurināta.
Vēl siltāka, vēl jaukāka,
Kad māmiņa istabā!”*

*Vismīļākie sveicieni
mūsu labajām,
dārgajām māmiņām un vecmāmiņām Mātes
dienā, 10. maijā. Lai mūsu mīlestība, iecietība
un labestība ir mūsu dāvana viņām ikdienā!
Bet mūsu skaistākie lūgšanu ziedi uz eņģeļu
spārniem lai katru dienu tiek aiznesti tām
māmiņām un vecmāmiņām, kuras turpina mūs
mīlēt un lūgties par mums jau debesu mājokļos!*

Apsveicam Dzimšanas dienā:

Veroniku Grumoldi (1.05.),
pr. Māri Zviedri (5.05.),
Andri Grizānu (6.05.),
Vilhelmīnu Eisaku (11.05.),
Ronaldu Krūmiņu (12.05.),
Janīnu Ločmeli (14.05.),
Valentīnu Kovaļenko (19.05.),

Dagniju Stikāni (20.05.), sakristiānu Jāni Kloviņu (25.05.), pr. Ilmāru Tolstovu (25.05.), Baibu Čubatjuku un Annu Roni (29.05.), un citus.

Sirsnīgi sveicam mūsu draudzes ikdienas dievkalpojumu čaklo dalībnieci Annu Solimu, prāvesta Andra mīloto māmiņu, lielajā dzīves 90 gadu jubilejā 22.05. Lai Dievs aizmaksā par lielo mīlestību uz Kristus Baznīcu un tām daudzām lūgšanām, kuras paceļas uz debesīm dienu un nakti! *Lielvārdes draudze un prāvests Andris*

Loti lūdzam ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnāmā
prāvestam A. Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
Lielvārdes Romas katoļu draudze,
Reģ. Nr. 90001080360
SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv;
lielvardesdraudze@inbox.lv; www.lielvardnieki.lv;
facebook.com/lielvardesbaznica)